

Ὁ πόνος στὴν ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ

Δ΄.

Τὸ Βιβλίο τοῦ Ἰώβ ἐπιβεβαιώνει πολλὰ ἀπὸ τὰ προηγούμενα συμπεράσματα.

Ἀνάμεσα σὲ αὐτά, μπορούμε εἰδικότερα νὰ διαπιστώσουμε, ὅτι **ὁ Θεὸς δὲν ἀποτελεῖ τὴν αἰτία τῶν κακῶν** ποὺ συμβαίνουν στὸν Ἰώβ.

Ἡ ἀντίληψη τοῦ ἴδιου τοῦ Ἰώβ ἀντιβαίνει στὴν γενικὴ λογικὴ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὁ Θεὸς θὰ ἀσκοῦσε μίαν ἔμφυτη δικαιοσύνη, ἀμείβοντας τοὺς δικαίους καὶ τιμωρώντας τοὺς πονηροὺς.

Συνεπῆς, σταθερὴ καὶ θεμελιώδης διδασκαλία τοῦ Βιβλίου εἶναι, ὅτι **τὰ δεινὰ** ποὺ συμβαίνουν στὸν Ἰώβ **ὄχι μόνο δὲν ἀποτελοῦν τιμωρία γιὰ προσωπικὲς ἀμαρτίες, ἀλλὰ καὶ δὲν ἔχουν καμμιά ἀπολύτως σχέση μὲ τέτοιες ἀμαρτίες.**

Ἀντίθετα, ἐπειδὴ ὁ Ἰώβ εἶναι δίκαιος, πρέπει νὰ ὑποφέρει: ἡ δικαιοσύνη του προκαλεῖ τὸν φθόνο καὶ τὴν μοχθηρία τοῦ διαβόλου.

Στὶς ἐνέργειες τοῦ τελευταίου ὀφείλονται τὰ δεινὰ ποὺ συμβαίνουν στὸν Ἰώβ καὶ τὰ παθήματα ποὺ συνδέονται μὲ αὐτά.

Εὐνοοῦνται ἀπὸ μιὰ ἀδυναμία τῆς φύσης, τῆς ὁποίας ὁ Ἰώβ διακρίνει τὴν σχέση μὲ τὸ Προπατορικὸ Ἀμάρτημα, ποὺ οἱ συνέπειές του ἐπηρεάζουν κάθε ἄνθρωπο.

Τὸ πάθημα ἐμφανίζεται ὡς πειρασμός, τὸν ὁποῖο ὁ Ἰώβ, μὲ τὶς ἀρετές του καὶ τὴν ιδιαίτερη βοήθεια τοῦ Θεοῦ, μπορεῖ νὰ ξεπεράσει.

Μὲ τὰ ἐρωτήματά του, τὴν ἐπιθυμία του γιὰ κάποιο Μεσίτη καὶ Σωτῆρα, ὁ Ἰώβ, στὸ ὄνομα τῆς Ἀνθρωπότητας ποὺ ζεῖ ὑπὸ τὶς συνθήκες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, κάνει ἔκκληση, ἀναμένει καὶ ἀναγγέλει τὸν Χριστό.

Μάλιστα δὲ Τὸν προεικονίζει, μὲ τὴν ιδιότητα τοῦ «Πάσχοντος Δικαίου» καὶ τὴν ἀδιάκοπη συμφωνία τοῦ θελήματός Του μὲ τὸν Θεὸ ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τῶν πιὸ μεγάλων δοκιμασιῶν Του.

Παρόμοια, μὲ τὴν πίστη του, τὴν ἀψευγάδιαστη προσκόλλησή του στὸν Θεὸ καὶ μὲ τὴν προσδοκία του, καθὼς καὶ μὲ τὴν τελικὴ νίκη του ἐπὶ τῶν πειρασμῶν στὴν δοκιμασία τοῦ παθήματος, προεικονίζει τὸν Χριστιανό, ποὺ ἀποκομίζει κέρδος ἀπὸ τὴν Χάρη ποὺ ἀποκτᾷ ἡ Ἀνθρωπότητα διὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀναγγέλει τὴν νέα θέση ποὺ θὰ ἔχει ὁ πόνος στὴν Καινῇ Διαθήκῃ.

(ἔπεται συνέχεια)

Ὁ Ἑρανιστὴς
† ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς

13.5.2018 ἐκ. ἡμ.,

† Ἁγίας Μάρτυρος Γλυκερίας